

· FØROYA · SOCIAL·DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 15.

Lýsingarprisur fyri pottredu: 30 øyr. á fersiduni,
20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við størri lýsingum fest
avsláttur í pristinum.

Leygardagin 11. apríl 1936.

Kestur kr. 1,50 fjerðingsárið — Porlo. Blaðið
verður búið til á pottredu, brævsværðstøðum
og skrivisjónum. Telf. 143.

10. árg.

SORGARBOÐ

Tveir menn slignir út av Tveroyrarskipinum „Godthaab“.

Triggir menn sjólátast fyri Norðradali.

Ein maður í Suðuroy skoldaður til avlvis.

„Godthaab“ mist 2 menn.

Eitt telegram sigur frá, at sluppin „Godthaab“ hevur mist 2 menn á Suðurlandinum. Teir vóru slignir yvir borð ódnarveðursnáttina 8. í hesum. Teir vóru *Niels Jacobsen* úr Sandvík og *Martin Jensen* úr Frøðbae. Báðir eru teir nøkur og tjúgu ára gamlir.

Eitt stult telegram sigur so lítið, so vit kunnu ikki greiða nærri frá hesi syndarlugu ólukkku; men veðrið hevur verið ringt. Skipið hevur mist bát og fiskakassa.

Bátur við trimum monnum gongur hurtur úti fyri Norðradali, meðan fólk á landi sær útan at kunna veita hjálp.

Skírhósdag um kl. hálvgun tólv vóru Valdemar Lützen og sonurin Viggo varir við róp, har teir komu ríðandi oman úr fjøllunum móti Norðradali. Teir hildu tað fyrst vera grindaboð; men skjótt varnaðust teir, at rópini komu frá sjónum, og ríðu teir so oman á bakkan, og har sóu teir ein hálvdan bát flóta úti fyri við manni á kjoli. Báturinn var einar 2—300 metrar frá landi.

Valdemar Lützen reið móti húsunum hjá soni sínum at fáa ringt til Havnar og aðrar bygdir eftir hjálp, meðan sonur hansara reið heim í bygdina fyri at royna at fáa bát út hadani.

Tað visti seg tíverri at vera ógjørligt at sleppa út av Gjónni í Norðradali, so hadani kundi eingin beinleiðis hjálp veitast. V. Lützen konsul, fór, eftir at hava boðað frá, sjálvur triði oman á bakkan við línunum fyri at vera til reiðar, um so skuldi verið, at maðurin kom nærri landi; men tað vardi ikki leingi, til ein sjógvur tók mannin av kjoli, og har sást einki til hansara aftur.

Menninir, ið her lótu lív, vóru bróðurnir *Georg* og *Jógván S. Hansen* úr Miðvági. Báðir vóru giftir. Hin fyrrnevndi var bilstýrari og 42 ára gamalur, hann átti 6

born, tað elsta um 14 ára aldur. Jógván var vrakari og 36 ár gamalur; hann átti 3 born. Teir vóru farnir til Velbastaðar eftir manni úr Havn. Hesin maður, ið skuldi halda páskir hjá Vágadoktara, sjó-kæst eisini. Hann var Dani, æt *Fugl* og hevur í okkurt um eitt ár verið disponetur við timburhandilin hjá Balslev & Co. Hann er nokur og tretívu ár gamalur og ógiftur, sónur dómarans í Vestervíg í Jyllandi.

Kona Viggo Lützens sá, tá báturin fórst. — Hon sá hann koma norður eftir. Knappliga reisast allir menninir og loypa aftur í skutin, meðan teir vendu báttinum undan, og tá tók hann at tyngjast í sjónum.

Báturin sigldi bert fyri motorinum og ikki við segli.

Tó at hann var spildurnýggjur (hann var ikki eingang bræddur) er einki at ívast í, at hann er skræðnaður. Sjógvurin var ringur, tá hetta heandi, streymurin gekk í ættina. Seinni slættandi; men tá var sorgar-leikurin at enda.

Hestmenn (ið teir eru royndir av slíkum ferðum) og Vestmenningar vóru fyrstir úti fyri Norðradali; síðani komu Streymur, Reyði krossur, Smiril, Álkan og Falkurin; men oxseint var. Álkan hevði báttin við sær til Havnar.

Faðir teirra Miðvinganna, Napoleon, hevur nú mist allar synirnar — ein sonurin er fyrr sjólætlin.

Maður úr Hovi deyður av brandsári

Thomas Mortensen, bestimaður á „Elini“ suðuri í Vági, var heimkomin av Suðurlandinum til Hovs fyri at stegja einar tveir dagar hjá konu og 9 bornum sínum. Mánadagin seinrapartin fór hann frá Hovi til Óravíkar við systir síðari.

Á veg frá Óravík til Hovs aftur varð honum eitt ræðuligt óhapp fyri — hvussu veit eingin. Seint á kvöldi kom hann til Hovs, nakin sum Gud hevði skapt hann, brendur um hendur, alt hövðið og lörini, meðan miðjan var óskalað. Hann hevði roynt at ragga sær heim. Men heimkomin var tað, sum hann ikki orkaði at fáa eitt

(Framhald á 2. síðu).

Samvinna - ella hvør sær.

Fyrr enn bróðurskapurin, hin ótreytaða javn-metanin av mannavirðinum, í øllum londum er kristindómur, so sum Kristus vil hava hann, er hann fremmandur her á foldum.

Kristus var ein hin fyrsti, ið breyt allan skilnað og allan mismun fólkanna millum. Og hóast milliónir í dag bekenna seg til kristindómin, er hin sanni kristindómur fremmandur imillum manna.

Í túsundum av kirkjum og samkomuhúsum flokkast milliónir fyri at tæna hinum stóra boðheraranum um frið og semju. Men kortini flammar hin sinnis-sjúka nationalisman, ið er 99 % imperialisma, um allan heiminn. Hvør kann skilja tilfikt? Eingin rættshugsandi, eingin friðorin maður ella kvinna! Eingin!

Tað er kortini ikki lógið, at t. d. eitt land sum Týskland ringjandi við fest- og kirkjuklokkunum bannar summar rasur sum menniskju, ið eru 2. og 3. flokks! Er tað ikki ræðuligt at hugsa sær, at ein maður sum Mussolini, ið saman við Onglandi er settur til at verja hin europeiska friðin, at hann nú í hesum døgum myrður og og oyðir verri enn nakar blóðhundur? Og orsøkin? Einans tann, at menniskjuni eru gjøgnumsprongd og súrgað av forlornum stollleika og erpiskapi yvir fyri verðini av sær sjálvum. Hvør sær skal vera nakað sær-

ligt — kanska eitt Guds náðað fólk fram fyri aðrar tjóðir. Eingin stýrandi maður leggur í geyma, hvussu Kristus, hin stóri lærarin prædikaði bróðurskap um allan heiminn.

Kristusar kristindómur er ikki longur, men er vorðin ein sanksjoneran av øllum tí, ið holdið við einari skeivari upp-fatan og tilvenjan og læru ynskir at uppnáa. So leingi sum so er, so leingi er sum menniskjuni ikki kunna finnast í felagsdrátti og samarbeiði og samvinnu, so leingi er heimirin ein bumba, ið kann bresta hvarja lotu — og tá ganga allar vónir um varigan frið og um loyvi at liva fyri bakka, falla í skeljasand.

Bróðurskapur við ongari rasu-reinsan men við virðing og tokka til menniskjuni, er høvudstreytin, lívstreytin fyri hvønn einasta fyri at koma aftur til Kristusar læru. Socialisman er í so máta hin einasti hollí matur!

So leingi hetta ikki er rætt, men alt er ein ruðuleiki — eru vónirnar myrkar, myrkar fyri framburði, myrkar fyri arbeidaraklassan, myrkar fyri eitt hvørt land fyri eitt hvørt menniskja her á foldum.

Suðurlandstíðindi.

Mars máni hevur verið góður til veðurs; tað hevur eingin ódnarstormur verið. Mótsatt seinasta vári, har tá ofta vóru ódnarstormar, so at skip finga skaða á ymiskan hátt, drivu langt av leið, so at leingi gekk at vinna aftur á fiskileið fyrirtung-um sjógv, sum altið er aftan á slíkt ódnarveður.

Tað hevur so at kalla verið fiskiveður hvønn dag, um nógvur fiskur hevði fingist. Men við tað at lítið og einki hevur fingist í besta fiskiveðri, so hevur pára einki borið til, tá vána fiskiveður hevur verið. Og hava skipini av teirri grund ligið nakrar dagar bakk.

Fyrra partin av mars var ættin mest frá suðri til vestan. Men seinra partin hevur bara eystlig ætt verið.

Fiskiskapurin er ójavnur sum altíð. Nokur skip hava fingið nakað av fiski. — Tað eru tey stóru skipini, sum komu yvir í februar mánaði. Fyrst tey komu yvir, var nakað av fiski at fáa. Men so tá allur skipaflothin kom yvir, tá ein vika var farin av mars, var pára sort til fisk. — Tann stóra fjoldin av skipunum hevur millum 2 og 6 tús. fisk fyri mánaðin.

Ja, eg má fyri mín part siga, at eg trúgvi ikki, eg havi verið á Suðurlandinum, tá so lítil fiskur hevur fingist, sum í vár. Tí ein má minnst, at nú skipini hava motor, kann man til eina og hvarja tíð vera á fiskileið og leita eftir fiski. Hetta sum fyrr, tá man mátti flóta har, sum man var, tá stíll bleiv, ella vindurin var í móti.

Við tað at fleiri skip hava nú Radiotelefoni, leita skipini víða